

Dolgozatomban a test energiamezőjét, azon belül is a zöld megtisztulását szeretném levezetni, melyben egy kétértelmű szemléletre is szeretnék kitérni a későbbiekben. (Megjegyzésképpen, nem szubjektív tapasztalatokat osztottam meg írásomban, és nem is önmagamról beszéltem, objektíve közelítettem meg a kérdést, amit az általánosságra is érthetek) Valójában nem is az ezotéria „vásárias” nyelvezetén értelmezem itt az aura kifejezést, és nem is csupán az emberre magára értem. Inkább egy festményen belüli misztérium jelenlétére és annak jelentésére. Régebbi munkáim a portrék irányát célozza meg, a mostaniakat (legfőképpen a jelenlegi munkát) nevezem egyfajta portré nélküli portrénak. Nem feltétlen kell egyértelműen megjelennie egy arcnak ahhoz, hogy egy individuum definiálva legyen, éppen ezért ezt a megközelítést választottam az adott témához, mert szerintem sejtelmesebben mélyíti, kitágítja a festmény világát.

A kép megfestésekor is a felvetődő emóciók, és annak változásai, fordulópontjai motiváltak. A kép szereplője háttal van, arcát nem látjuk, nem is a személye érdekelt, ez mind másodlagos. Éppen ezért nem is hozzám közeli ismerős, de még csak nem is általam fotózott illető, egyszerűen egy talált képről van szó. Nem az volt a fő szempontom hogy egy számomra ismert ember jellemét jelenítsem meg, csupán egy „mintára” interpretálok gondolataimat. Úgy hiszem ezt azért tettem, mert oly mértékig globális méretűnek véltem felfogni ezt a kérdést, és mert szabadabbnak éreztem a végeredmény szempontjából, ha nincs kihez kötni a munkát. Nincs szem, száj, tényleges arc és tekintet, ezek csupán olyan attribútumok, melyek a konkrétumok korlátjai közt rekednének jelen esetben. Eszembe is jutnak ennél a gondolatnál Gerhard Richter bizonyos festményei, melyeken, ha arcokat is látunk, azok nem teljes egészében jelennek meg: elmosott, telített levegőjű, sűrű közegben úsznak, sokszor teljesen háttal a nézőnek, mégis rendkívül allegorikus, és mély tartalommal bírnak. (Gilbert and George, Betty, Self-portrait, Artist)

A kép elkészítéséhez nem használtam segédeszközt, írásvetítőt, előrajzolás vagy bármit, azt szerettem volna, ha egységesen tudom kezelni a teljes felületet. Az esetleges hibák később javíthatók, ha már fedőfestékről van szó. Ez persze nem jelenti azt, hogy kizárnám a pontosságra való törekvést vagy megvetném bármely külső eszközt a munka során, egyszerűen nem éreztem szükségességét. A kép ebből kifolyólag nem is egyszeri nekifutásra készült, több napot vett igénybe. A képméretén nem gondolkoztam sokat, ne legyen túl kicsi, ami messzebből alig látszik, se túl nagy, a szabvány méreteket szerettem volna elkerülni (pl 50x50cm, 100x100cm). A kép kivágása egyébként is egy inkább téglalap szerű formát igényelt, ami ezeket a méreteket kizárja.